

съсѣдъ, който ни каза : че тувъ се не спи, а ми идете та си хванете по една турска празна кѣща и спете тамъ, та и ний най подирь направихме това. Спахме въ една турска кѣща, ѣдохме много петмесь, когото заварихме съ каѣци въ по заможните турски кѣщи, накладохме си огенъ безъ мѣрка грѣхме се и спяхме.

Подирь на другий день въ недѣлята на 8-й Януарий, станахме рано и си хванахме друга кѣща въ която имаше приврѣменно хора, набрахме си по малко потребни пѣща, а най вече глѣдахме да си съберемъ храна за хлѣбъ, който бѣше много скѣпъ и не сѣ намираше още изъ града, гдѣто едвамъ можахъ да си събера смесена храна всичко 7—8 шинка жито, мисиръ, ржъ и петмесь двѣ делви въ 7—8 дена, та ги поскрихъ да ми са намиратъ. Иѣкой отъ гражданитѣ по на врѣме доше съ войската въ града и си поабрали всичкитѣ пужди, като влѣзли въ по-хтѣвитѣ турски кѣщи, гдѣто позаварили туй онуй за препитавање на челядитѣ си. Въ това врѣме прѣди пристиганието ни въ града се съставила и самозванна полиция, лицата на които на всичкитѣ незная; по изъ по виднитѣ бѣха : Брата Иванчо. Х. Пенчовъ, Михалъ Х. Димитровъ, Димитръ Х. Генчовъ, Хѣджи Тачо, Христо Стойновъ Шиваровъ и др. иѣкой още мене неизвѣстни, гдѣто изъ градътъ владѣше още всеобща анархия, та неможеше да се разбере кой бѣше кумъ, кой побашимъ, щото по нейде въ раздаванието на хранитѣ ставаше по хѣтър и милость; по въ таково врѣме точенъ порядкъ неможеше и да се тури още по иѣмане на всичкитѣ потребни чловѣчески пужди. При туй изгорѣлий градъ взе малко по малко отъ день на день да да се пълни съ хора, а бѣжанцитѣ да си се прѣбиратъ на изгорѣлитѣ си огнища. Другарьтъ ми слѣдъ два три дена стоение въ града, замина за селото си Шахпазлий, а азъ останахъ самъ гдѣто чакахъ и търсехъ вѣкой другари, за да се завърна изново пакъ прѣзъ балкана, та да ида да зема и прѣбира оставената си сестра въ Леденякъ Търновска околия. Прѣзъ деньетѣ се научихъ, че двама души се готвили да отиватъ въ Търново, гдѣто се съгласихъ да нмъ стана другарь и се приготвихме да трѣгнемъ за идущий день.